

HỒ THỨ BỐN MƯƠI BA PHÚT GIẤY IM LẶNG

Hồ Tịnh đáp :

- Đây là một cây quạt !

- Đó chính là cây quạt Phỉ Thúy Phiến của Luật Nhân Vương đấy...Tôi đã hiểu rồi, anh đã vì luyện tập võ công ghi chép trên cây quạt ấy nên số lửa trong người bị cuồng loạn sanh ra tê bại đó chứ gì?

- Đúng như vậy. Đáng tiếc là vì chân lực trong người tôi không đủ nên không thể luyện thành được. Anh hỏi đến những thứ đó làm chi thế?

Thích Đình Nhạn bèn đem việc mình gặp Tam Võ Vương nói qua một lượt cho Hồ Tịnh nghe, rồi tiếp rằng :

- Bởi thế, dù sao tôi cũng phải tìm cho kỳ được ba món binh khí kia. Vậy hai người đã tranh đoạt với Thiên Ma Điều Tẩu là ai vậy?

- Một người gọi là Thất Hồn Du Tử, và một người khác gọi là Phích Lịch Thủ. Việc ấy tôi có thể tìm hiểu hành tung của hai người đó giúp cho anh, vậy anh hãy yên lòng.

- Như vậy tôi thực cảm tạ vô cùng.

Hồ Tịnh không trả lời, quay mình bỏ chạy bay đi, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Thích Đình Nhạn nhìn thấy y đã khuất bóng rồi, trong lòng bất giác tự cảm thấy rất xấu hổ. Hồ Tịnh quả là một con người lương thiện không ai bì kịp.

Trong vòng một tháng, Hồ Tịnh sẽ không trả mối thù cho vợ y, đấy tất nhiên là vì Thích Đình Nhạn đã có ơn cứu mạng cho y. Nhưng, khi đủ kỳ hạn một tháng, thì họ sẽ đánh nhau một mất một còn.

Nghĩ đến đây, chàng không khỏi cất tiếng than dài. Trong khi tiếng than của chàng chưa dứt, thì bỗng nghe từ phía sau lưng có một giọng nói lạnh lùng vọng lại :

- Tại sao các hạ lại than dài như thế?

Thích Đình Nhạn nhanh nhẹn quay người lại, suýt nữa buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì U Minh Quỷ Nữ không biết đã đứng sững cách lưng chàng chừng ba thước từ lúc nào.

Đôi má tái nhợt của nàng, thoáng hiện một vẻ u buồn, trông xinh đẹp mơ hồ như một cảnh sương mù buổi mai.

Lúc ấy, nàng chẳng khác nào một cành hoa bá hợp ở trong sơn cốc.

Thích Đình Nhạn gượng cười nói :

- Cô muốn chi thế?

- Anh chẳng phải muốn tìm hiểu vị trí của Tổng đường Ngân Điện Hội đấy hay sao?

Thích Đình Nhạn buột miệng nói :

- Cô biết à?

- Đúng thế !

- Ở đâu?

U Minh Quỷ Nữ cười nhạt đáp :

- Thích thiếu hiệp, tôi có thể cho anh biết điểm đó, nhưng phải có điều kiện !

- Điều kiện gì cô cứ nói !

- Đây cũng có thể gọi là yêu cầu, nhưng, vì tôi quý báu cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa tôi và anh hôm nay, nên điều kiện của tôi...là muốn anh sẽ cùng đi với tôi trong hai tiếng đồng hồ, nhưng không được nói chuyện chi với nhau cả !

- Việc ấy rất dễ làm !

- Tốt, vậy nếu ai mở miệng nói chuyện trước thì sẽ bị phạt !

- Tôi bằng lòng !

Thích Đình Nhạn cho rằng việc ấy rất dễ thực hiện. Tuy chàng không biết cô ta muốn gì, nhưng riêng việc giữ im lặng đi chung với nhau trong vòng hai tiếng đồng hồ, thì có chi là khó đâu?

U Minh Quỷ Nữ nói :

- Thích thiếu hiệp, chúng ta hãy đi và xem như là bắt đầu đây nhé !

Nói đoạn, nàng cất bước cùng Thích Đình Nhạn chần rãi bước đi...

Dưới bóng tà dương, bóng hai người in dài thườn thượt trên mặt đất, đồng thời xê dịch hết sức chậm chạp.

Họ cùng sánh va bước đi, im lặng không nói nhau một lời nào cả, chỉ có tiếng chân bước lảo xào mà thôi. Tiếng chân của họ bước nghe thật nhịp nhàng.

Hai người họ trông như một cặp tình nhân đang ngao du cảnh đẹp trong trời đất. Nhưng, thực tế thì họ không phải là một cặp tình nhân, mà chính là đôi trai gái hoàn toàn xa lạ nhau !

Điều kiện của U Minh Quỷ Nữ đưa ra thật là quái dị. Nàng đòi hỏi Thích Đình Nhạn phải đi cạnh nàng trong hai tiếng đồng hồ như vậy, đối với nàng có lợi gì? Cũng nào phải là một sự an ủi về tinh thần đâu? Hay là nàng đang định tìm một cỗi mộng?

Nàng định gọi lại cỗi mộng đã mất đi? Hay dựng lên một cỗi mộng sẽ đến? Chỉ có giả thuyết ấy mới đúng mà thôi. Nàng dùng trí tưởng tượng của mình để nhớ lại một cơn mộng đẹp đã qua, hoặc giả dựng lên một cơn mộng đẹp mà nàng hằng mơ ước?

Nàng muốn quên đi những bất hạnh đã qua, và muốn được hưởng phút giây êm đềm ấy. Đôi mắt nàng ngó đăm đăm về phía cảnh núi đồi trước mặt, không hề quay nhìn đi nơi khác.

Thích Đình Nhạn liếc mắt nhìn nàng, trông thấy sắc mặt của nàng không có một tí tình cảm, trông nàng chẳng khác nào một pho tượng nữ thần đứng giữa khói sương

mù mịt. Thấy thế, chàng không khỏi say sưa ngây ngất.

Trong giây phút đó, chàng cảm thấy hết sức kiêu hãnh, vì bên cạnh chàng đang có một cô gái hết sức đoan trang đậm thắm. Trong khi đó, giữa họ không hề có một tí dấu vết của ái tình. Quả đúng như lời nàng đã nói “tương phùng” mới là đáng quý, chớ “quen nhau” chưa hẳn là tốt đẹp.

Dù cho thế nào đi nữa, Thích Đình Nhạn vẫn cảm thấy mình đang có một sự thụ hưởng rất lạ. Vì từ trước đến nay, chẳng có một cô gái nào lại có thái độ như thế.

Chàng bắt đầu mơ mộng. Chàng mơ người con gái đi bên cạnh mình chính là Hứa Trân. Bởi thế, chàng liền mỉm cười, mỉm cười một cách thận trọng.

U Minh Quỷ Nữ đưa mắt nhìn thẳng vào chàng, nhưng không nói chi cả.

Thích Đình Nhạn chợt nhận ra, nên tất cả những hình ảnh mơ mộng của chàng liền tan biến ngay. Chàng đã trở về với thực tế.

Gió núi thổi mạnh làm tung mớ tóc dài của nàng, che kín cả nửa bên mặt, nên trông nàng càng mơ hồ, càng xa xăm hơn nữa...

Thích Đình Nhạn bỗng nhiên tự hỏi :

- Sau này không rõ ta có nhớ mãi giây phút này không?

Rồi chàng tự trả lời :

- Rất có thể...ta sẽ không khi nào quên được giây phút này. Trong đời sống của ta, ta sẽ ghi nhớ mãi mãi một chuyến nhàn du giữa núi rừng xinh đẹp với một người con gái hoàn toàn xa lạ...

Chàng say sưa mỉm cười, bất giác lẩm bẩm :

- Nhưng, thì giờ đi qua mau quá !

U Minh Quỷ Nữ quát :

- Cần phải phạt !

Thích Đình Nhạn sực nhớ lại, nên kinh hãi nhìn thẳng vào U Minh Quỷ Nữ nói :

- Tôi quên mất, vậy không kể !

- Nói bá láp, nam nhi đại trượng phu kia mà...!

- Thôi được, vậy phạt thì cứ phạt ! Nhưng phạt gì bây giờ?

- Phạt anh nhắm mắt lại để đi...

- Việc đó...!

- Sao? Phạt như vậy là quá dễ dàng chứ còn chi nữa? Thích Đình Nhạn tôi không muốn quen biết với anh, vậy anh chớ nói điều chi nữa !

Thích Đình Nhạn trông thấy thái độ của nàng không một tí tình cảm, nên đành nhắm mắt lại, bước theo nàng mà thôi. Chàng hối hận về chỗ mình thiếu thận trọng nên để U Minh Quỷ Nữ bày trò phạt như vậy. Vì tuy chàng là người có võ công cao cường, nhưng nhắm mắt lại để đi vẫn cảm thấy mệt nhọc lắm.

Vì thế, bản tính man rợ của chàng lại sống dậy. Chàng thầm nghĩ :

- U Minh Quỷ Nữ, người hãy coi chừng ta sẽ tìm cách trả đũa cho mà xem...!

Chàng đưa chân bước đi...bước đi mãi...

Nhưng chàng bỗng cảm thấy có điều khác thường. Tuy mắt chàng nhắm nghiền, nhưng sau hai tiếng đồng hồ đi đường, chàng đã cảm thấy chân mình dẫm lên toàn là những tảng đá ngổn ngang...

Thích Đình Nhận bỗng dừng bước chân lại, kêu to :

- Cô nương...

Không có tiếng ai trả lời cả. Thích Đình Nhận mở bừng mắt, thì nào có trông thấy bóng ai đâu cả? Bởi thế, chàng giật mình đánh thót. U Minh Quỷ Nữ đã bỏ đi lúc nào, chàng không hề hay biết? Võ công của đối phương quả đã làm cho chàng phải kinh hãi.

Sau đó, chàng đưa mắt nhìn kỹ chung quanh, thì khắp người không khỏi nổi da gà. Vì nếu chàng cứ tiếp tục đi tới ba bước nữa, thì sẽ bị rơi xuống một cái hố sâu ở trước mặt. Bên dưới hố sâu ấy, là một bãi tha ma hoang vắng !

Thích Đình Nhận bỗng cảm thấy nơi thân áo phía ngực mình có ai dùng kim mai ghim lên một tờ giấy nhỏ từ lúc nào. Chàng gỡ xuống nhìn xem, chàng thấy bên trên có mấy dòng chữ rằng :

“Ông bạn, chúng ta nên quý báu cuộc gặp gỡ hôm nay, nhưng cố tránh đừng để quen biết nhau. Tôi đang cố tìm lại giấc mộng ấy, một giấc mộng mà so với cuộc sống hiện tại còn chân thật hơn !

Phàm con người, bất luận là ai cũng có hy vọng với ước mong. Nhưng trong cuộc sống, hy vọng và ước mong, vẫn có một khoảng cách hoặc gần hoặc xa. Tôi có thể nói người ngu si thường theo đuổi những ảo vọng, người thông minh lúc nào cũng chú trọng đến thực tế. Song thực tế chưa hẳn là tốt đẹp.

Tôi đã được hai tiếng đồng hồ êm đềm và anh cũng đã đến địa điểm cần đến. Vậy, chúng ta hãy tạm chia tay. Hy vọng sau này sẽ lại được gặp nhau, nhưng mong rằng không khi nào quen biết nhau !”

U Minh Quỷ Nữ lưu bút.

Thích Đình Nhận xem xong những dòng chữ ấy, thực cảm thấy lỗ khóc lỗ cười, mà cũng cảm thấy có phần nào buồn bã. Chàng sở dĩ cảm thấy lỗ khóc lỗ cười là vì cô gái ấy đã gọi chàng là ông bạn, thế tại sao lại không muốn quen biết với mình? Chàng cảm thấy buồn bã là vì cô gái đang tìm một cõi mộng ấy, đã xa rời chàng đi rồi.

Bỗng nhiên, chàng sực nhớ lại địa điểm này chính là Tổng đường Ngân Diện Hội, nên trong lòng không khỏi kinh hãi. Chàng ngửa mặt nhìn lên, chú ý về phía bãi tha ma, lảo lảo :

- Có lý nào là nơi đây hay sao?

Nghĩ thế, nên Thích Đình Nhận không khỏi phập phồng kinh sợ. Chàng bước thẳng tới sát cạnh miệng hố, đứng sững không hề cử động. Chàng đưa mắt nhìn chòng chọc vào bãi tha ma. Chàng đang tìm xem nơi ấy có một điểm nào khả nghi chăng?

Nhưng chàng đành thất vọng !

Vì ngoài bóng đêm mờ mịt, cảnh sắc tiêu điều, mờ mịt chấp chùng đầy vẻ thê lương ghê rợn, thì còn có cái gì gọi là Tổng đường đâu?

Nhưng thốt nhiên, Thích Đình Nhạn giật mình rồi rùn người xuống ẩn kín. Vì lúc ấy, chàng trông thấy có năm bóng người đang chạy bay về phía bãi tha ma đó.

Năm bóng người kia cùng chạy thẳng vào giữa bãi tha ma. Trong số đó có một người trên chiếc mặt nạ bạc đề rõ một chữ “Phó”. Như vậy, hẳn ta chính là Phó hội trưởng Ngân Diện Hội.

Ngoài ra, số người khác đều có một chữ “Ngân” trên chiếc mặt nạ bạc của họ.

Thích Đình Nhạn trông thấy một tấm mộ bia to lớn, bỗng nghiêng trục xuống chừa một cửa trống. Năm bóng người nọ lần lượt chui thẳng vào trong.

Nhìn thấy thế, Thích Đình Nhạn không khỏi kinh hãi. Chàng thực không thể nào tưởng tượng được, giữa một bãi tha ma hoang vắng như thế này, lại có sự bố trí tinh vi như vậy.

Liên đó, chàng dùng thuật Vân Lý Thập Nhị Phiên, vọt người liên bay thẳng đến trước ngôi mộ. Ngay khi ấy, chiếc mộ bia đang từ từ cất lên...

Thích Đình Nhạn đã có ý định tiến vào hang cộp mới mong bắt được cộp con, nên thò tay giữ chặt chiếc mộ bia không cho nó đóng kín trở lại.

Nhưng tấm mộ bia ấy vẫn từ từ đứng thẳng trở lên như củ. Chàng không tài nào kềm nó trở lại được. Bởi thế, Thích Đình Nhạn không khỏi giật nảy mình, vì chàng không thể ngờ được rằng tấm mộ bia đó lại có một sức mạnh to tát như vậy.

Giờ đây, nếu chàng không tìm được nơi mở cánh cửa bí mật này ra, thì chớ mong chỉ tiến vào được Tổng đường của Ngân Diện Hội.

Do đó, chàng đã lục soát từ cọng cỏ, từ hòn đá, nhưng vẫn không thấy một chỗ nào đáng nghi cả.

Bởi thế, đôi mày chàng cau chặt lại. Phó hội trưởng Ngân Diện Hội đã rõ ràng đã do ngã này tiến vào bên trong.

Tuy bọn họ đến đây, không thấy họ nhấn một cái chốt bí mật nào cả, thế mà tấm mộ bia lại từ từ ngã xuống, vậy có lý đâu họ đã dùng một câu ám hiệu chi chẳng?

Chắc chắn là không thể có như thế được.

Bỗng nhiên, tia mắt chàng nhìn thẳng vào một con ốc sên trước ngôi mộ. Con ốc sên ấy cách ngôi mộ ba thước, nhưng đứng yên không hề nhúc nhích.

Chàng sinh nghi, nên đưa chân đá vào nó một cái, và cảm thấy đau buốt bàn chân, không khỏi khẽ suýt xoa mất tiếng.

Chàng không khỏi biến hẳn sắc mặt, vội vàng cúi xuống xem nó là vật gì.

Vừa xem tỉ mỉ, Thích Đình Nhạn vui mừng như điên, vì con ốc sên đó là một con ốc bằng sắt đúc nên, sơn màu giống y hệt như một con ốc sên thật, nếu ai sơ ý không tài nào biết nó được là một con ốc giả.

Nhờ thế, chàng đã biết cái chốt bí mật để mở tấm mộ bia chắc chắn là tại đây rồi. Chàng phập phồng vì quá vui sướng, co giò đập mạnh vào con ốc sên ấy, thì quả

nhiên tấm mộ bia từ từ ngã ra.

Thích Đình Nhận trấn tĩnh tâm thần, rồi nhún mình nhảy vọt thẳng vào bên trong, không kể chi là nguy hiểm cả.

Lúc ấy, Thích Đình Nhận đã không xem việc chết sống vào đâu.

Khi tiến vào được bên trong, chàng thấy đó là một con đường hầm. Đi tới được chừng một trượng và sau khi quẹo qua một khúc quanh thì bỗng thấy có một đạo ánh sáng chói lòa, gần như không thể mở mắt nhìn thẳng về phía ấy được.

Chàng đưa mắt nhìn kỹ, không khỏi thâm kinh hãi, vì con đường hầm hết sức rộng rãi, hai bên vách khảm rất nhiều Dạ Minh Châu, ánh sáng chiếu ra chẳng khác chi ban ngày.

Con đường hầm ấy nhìn xa mức mắt, khiến Thích Đình Nhận không khỏi bất rùng mình, vì chàng có cảm giác như đang tiến vào một thế giới mông lung không biết đâu là đâu cả.

Chàng hiểu được rằng, con đường hầm này rất có thể không phải là một con đường đi đến Tổng đường của Ngân Diện Hội. Trái lại, rất có thể trong hai bên vách đá trơn lán kia, còn có những đường đi bí mật đi đến nơi ấy.

Nghĩ thế, nên chàng đứng yên lại đấy, cau mày nghĩ ngợi. Nhưng cuối cùng, chàng nghiêng chặt đôi hàm răng, rồi không kể chi cả, nhắm phía trước chạy thẳng tới mãi. Dù trong hai bên vách đá có những con đường tẻ hay không, chàng trước tiên phải đi hết đoạn đường này xem sao, rồi mới tìm cách đối phó khác. Chàng đã quả quyết, nên dùng thuật khinh công lao thẳng tới trước như bay. Thuật khinh công của Thích Đình Nhận hết sức cao cường, nên chỉ trong chớp mắt, là chàng đã chạy hết đoạn đường ấy.

Quả nhiên đấy là một con đường cùng, không dẫn đi đến đâu cả.

Do đó, chàng lại dừng chân đứng yên. Chàng biết rằng muốn tìm một con đường tẻ giữa hai bức vách đá lóng lánh kia, thực chẳng phải là một chuyện dễ !

Nhưng, bỗng nhiên có tiếng chân bước đi rất khẽ, từ một nơi nào đó trong con đường hầm vọng lại. Thích Đình Nhận giật mình đưa mắt chú ý nhìn thẳng về phía xa, bỗng thấy trên bức vách đá trơn lóng lánh trước mặt bất ngờ hiện ra một khung cửa, và một người mang mặt nạ bạc, từ bên trong nhanh nhẹn nhảy ra.

Tức thì, Thích Đình Nhận nhún mình lao thẳng về phía người ấy nhanh như một luồng điện xẹt, êm ru không nghe một tiếng động.

Người mang mặt nạ bạc ấy vừa hay được và định ra tay chống trả, thì Thích Đình Nhận đã vung tay điểm thẳng vào Mạng Môn Huyệt của đối phương, quát rằng :

- Nằm yên xuống !

Thế là người mang mặt nạ bạc ấy chỉ kịp “hự” lên một tiếng khô khan, rồi ngã gục xuống đất.

Liên đó, Thích Đình Nhận như sực nhớ ra điều gì, vội vàng cúi xuống gỡ chiếc mặt nạ bạc của người ấy mang lên mặt mình. Đồng thời, cởi y phục của đối phương để cải trang thành môn nhân của Ngân Diện Hội, rồi mới lao người thẳng vào cánh cửa kia, tiếp tục chạy bay tới trước.

Bên trong con đường hầm ấy, vẫn sáng sủa như ban ngày. So với con đường hầm bên ngoài, vẫn không có điểm nào khác biệt.

Vietkiem.com